

Arrest

nr. 346 893 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 waarbij de toegekende gecombineerde vergunning wordt beschouwd als een *“eerste machtiging (geen verlenging) in de hoedanigheid van ‘niet Europese werknemer-loontrekkende’* en waarbij *“de onderbreking van het verblijfsrecht in de periode 11.09.2025 tot 30.10.2025 moet behouden blijven in het Vreemdelingenregister”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2026 met referentienummer 135216.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 26 februari 2020 in het bezit gesteld van een gecombineerde vergunning (bijlage 46), waarna ambtshalve een visum type D wordt afgeleverd. Hij reist naar België waar hij op 16 november 2020 in het bezit wordt gesteld van een A-kaart.

1.2. De A-kaart wordt hierop telkenmale verlengd op 17 november 2021 (geldig tot 11 oktober 2022), op 3 oktober 2022 (geldig tot 11 oktober 2024) en op 6 november 2024 (geldig tot 11 oktober 2027).

1.3. Op 12 juni 2025 stelt de Dienst Economische Migratie van het Departement Werk, Economie, Wetenschap, Innovatie en Sociale Economie van de Vlaamse overheid (hierna: WEWIS) de verwerende partij ervan in kennis dat verzoeker niet langer tewerkgesteld is bij zijn werkgever en wordt de toelating tot arbeid ingetrokken.

1.4. Deze intrekking doet overeenkomstig artikel 61/25-2, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de termijn van 90 dagen ingaan, waarna verzoeker van rechtswege zal worden afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

1.5. Inmiddels dient verzoekers werkgever op 15 juli 2025 bij WEWIS een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van een gecombineerde vergunning op naam van verzoeker. WEWIS levert een toelating tot werk af geldig van 28 juli 2025 tot 27 juli 2028.

1.6. Op 18 augustus 2025 doet de werkgever afstand van die aanvraag. De werkgever verzoekt WEWIS echter op 3 september 2025 om die afstand te herzien.

1.7. Op 10 september 2025 wordt verzoeker door de stad Leuven uit het vreemdelingenregister geschrapt in toepassing van artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 11 september 2025 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf als student in (bijlage 33ter).

1.9. Op 6 oktober 2025 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning op grond van artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet zonder voorwerp.

1.10. Op 30 oktober 2025 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf als niet-EU student.

1.11. Op diezelfde datum meldt WEWIS in een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken zij niet tijdig gevolg gaf het verzoek tot herziening van 3 september 2025, wat ertoe geleid heeft dat verzoekers dossier werd afgesloten en dat de status van de aanvraag in het Uniek Loket thans wordt hersteld naar "*positieve beslissing werk*".

1.12. Op 2 december 2025 wordt aan verzoeker een gecombineerde vergunning toegekend onder de vorm van een bijlage 46.

Deze beslissing luidt:

"BESLISSING TOT TOEKENNING VAN EEN GECOMBINEERDE VERGUNNING (1)

afgegeven met toepassing van artikel 33 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten en van de artikelen 105/2, § 1, 105/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

Bovenstaand persoon is gemachtigd om meer dan negentig dagen op het Belgische grondgebied te verblijven met het oog op werk.

De betrokkene is in het bezit van een toelating tot arbeid afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid.

Het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats levert een A- kaart af geldig tot 27/07/2028.

De betrokkene is door het gewest toegelaten tot een arbeid van BEPAALDE duur en krijgt de vermelding arbeidsmarkt BEPERKT met ondernemingsnummer: [...]

De aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde verblijfsvergunning (single permit) dient door de werkgever TWEE MAANDEN voor het verstrijken van de toelating tot arbeid ingediend te worden bij het bevoegde gewest op naam van de betrokken werknemer in toepassing van artikel 61/25-3 en 61/25-5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

1.13. Onderaan deze beslissing heeft de verwerende partij een bijkomende vermelding toegevoegd:

"! Dit betreft een 'eerste machtiging (geen verlenging)' in de hoedanigheid van 'niet Europese werknemer-loontrekkende'. De onderbreking van het verblijfsrecht in de periode 11.09.2025 tot 30.10.2025 moet behouden blijven in het Vreemdelingenregister!"

In het verzoekschrift duidt de verzoeker deze vermelding aan als de bestreden beslissing.

2. Voorwerp van het beroep en ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker richt zich met zijn beroep niet tegen de op 2 december 2025 genomen beslissing tot toekenning van een gecombineerde vergunning als zodanig — hiermee gaat hij akkoord — maar tegen de erop aangebrachte vermelding luidens dewelke het gaat om *"een 'eerste machtiging (geen verlenging)'" en "de onderbreking van het verblijfsrecht in de periode 11.09.2025 tot 30.10.2025 moet behouden blijven in het Vreemdelingenregister"*. Met deze vermelding voert de verwerende partij een verblijfsrechtelijke kwalificatie van het verblijfstraject van verzoeker in: zij stelt vast dat zijn vroegere verblijfstraject met de van rechtswege werking van artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet op 10 september 2025 onderbroken is geweest, en koppelt daaraan de kwalificatie van de huidige toekenning als eerste machtiging in plaats van als hernieuwing.

2.2. Deze vermelding is afsplitsbaar van de toekenningsbeslissing waarop zij is aangebracht. Zij beslist over een element dat de toekenning zelf niet raakt — de continuïteit van het verblijfstraject — en richt zich tegelijkertijd met een instructie tot het gemeentebestuur over de wijze van inschrijving in het vreemdelingenregister. Een eventuele vernietiging van deze vermelding tast de gunstige toekenning niet aan.

2.3. Verzoeker werd op 16 november 2020 in het bezit gesteld van een A-kaart. Artikel 15*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet vereist voor de toekenning van het statuut van langdurig ingezetene een ononderbroken legaal verblijf van vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag. De bestreden vermelding raakt rechtstreeks deze aanspraak: met de vaststelling van een verblijfsbreuk in de periode van 11 september tot 30 oktober 2025 en de daaraan gekoppelde kwalificatie als eerste machtiging in plaats van als hernieuwing verliest verzoeker de mogelijkheid om zich bij een latere aanvraag op grond van artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet te beroepen op de verblijfsperiode die hij tussen 2020 en 2025 in continuïteit heeft opgebouwd. Deze vermelding is de eerste tot verzoeker gerichte bestuurshandeling waarin dit rechtsgevolg in een formele beslissing wordt vastgelegd. Verzoeker heeft een belang om deze kwalificatie te betwisten.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Verzoeker voert in de synthesesamenvatting een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending materiële motiveringsplicht; Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel. Machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing het volgende bevat:

"! Dit betreft een "eerste machtiging (geen verlenging) in de hoedanigheid van "niet Europese werknemer-loontrekkende. De onderbreking van het verblijfsrecht in de periode 11.09.2025 tot 30.10.2025 moet behouden blijven in het Vreemdelingenregister!"

Dat verzoeker voorafgaandelijk aan de aflevering van deze beslissing contact had met gedaagde en uitdrukkelijk heeft verzocht om het ononderbroken karakter van zijn verblijf te behouden. Verzoeker meent immers dat de Vlaamse administratie zijn willig beroep had aanvaard en dat gedaagde de gevolgen van deze beslissing dient te aanvaarden.

Gedaagde meent van niet zoals duidelijk blijkt. Evenwel motiveert zij op generlei wijze deze bijkomende beslissing. Uit niets blijkt dat er een onderbreking van het verblijf zou zijn. Verzoeker heeft nooit illegaal in het Rijk verbleven.

Het supprimeren van zijn eerdere verblijfskaart was het gevolg van een administratieve vergissing welke werd erkend door de Vlaamse overheid. Gedaagde weigert gevolg te geven aan de beslissing van de Vlaamse overheid waarin zij haar fout administratief heeft rechtgezet. Gedaagde gedraagt zich derhalve als een klein kind dat gewoonweg nee zegt zonder alle omstandigheden van dit specifiek dossier te willen bekijken.

Gedaagde negeert bovenstaande in haar nota met opmerkingen en verwijst simpelweg naar art. artikel 61/25-2 van de Vreemdelingenwet en stelt bijkomend dat deze beslissing zou zijn genomen op 06.10.2025.

Verzoeker repliceert als volgt op de nota met opmerkingen met het volgende:

Gedaagde verwijst naar de email van ongeschreven afspraken en fictieve rechtsregels die zeggen dat wanneer men afstand zou doen van een intrekking dit niet herroepbaar is. Gedaagde verwijst in zijn email aan de Vlaamse overheid naar art. 1.3 van de het BW dat als volgt luidt:

Rechtshandeling

De rechtshandeling is de wilsuiting waarbij een of meer personen de bedoeling hebben om rechtsgevolgen te doen ontstaan.

Tenzij de wet anders beschikt, heeft iedere natuurlijke of rechtspersoon rechtsbekwaamheid en handelingsbekwaamheid.

Er kan niet worden afgeweken van de openbare orde, noch van de regels van dwingend recht. Is van openbare orde de rechtsregel die de essentiële belangen van de staat of van de gemeenschap raakt of die in het privaatrecht de juridische grondslagen bepaalt waarop de maatschappij berust, zoals de economische orde, de morele orde, de sociale orde of de orde van het leefmilieu.

Is van dwingend recht de rechtsregel die is vastgesteld ter bescherming van een partij die door de wet als zwakker wordt gehouden.

Welnu een de intrekking van een eerdere rechtshandeling is ook een rechtshandeling die men niet kan negeren overigens trekt gedaagde op regelmatige wijze rechtshandelingen in wat ook perfect is toegelaten. Het is maar wanneer die rechtshandeling naar een administratieve beslissing leidt dat men bezwaarlijk kan terugkomen op die rechtshandeling.

Welnu zeer duidelijk blijkt ook het administratief dossier dat gedaagde niets had gedaan met de melding dat de aanvrager een intrekking had gevraagd. De Vlaamse overheid had dit ook gezien zodat deze correct besluit om alsnog het dossier te reactiveren wanneer de aanvrager de intrekking van de intrekking had gevraagd en bekomen. Dit ligt overigens ook volledig binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dat de Vlaamse overheid en gedaagde hieromtrent afspraken zouden hebben gemaakt wordt door niets aangetoond en voor zover deze rechtsgevolgen zouden hebben voor verzoeker zijn zulke afspraken wellicht illegaal.

Het is niet aan gedaagde om leemtes in administratieve procedures op te vullen met eigen praktijken afspraken of richtlijnen wanneer deze rechtsgevolgen creëren ten aanzien van derden. Dit is nog altijd voorbehouden aan de wetgevende instanties.

De Vlaamse overheid heeft het dossier wel degelijk gereactiveerd en dit is een rechtsfeit dat geenszins onwettelijk is. Het is niet omdat gedaagde niet akkoord is met deze handeling dat zij dan maar andere gevolgen moet creëren aan dit rechtsfeit. Dit is een manifeste schending van het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel. Immers verzoeker verliest zijn opgebouwde termijn van meer dan vier jaar om een langdurig verblijf aan te vragen door deze handeling waarmee gedaagde simpelweg niet mee akkoord gaat.

Verzoeker had nochtans reeds contact met gedaagde die gewoonweg antwoordde dat zij niet akkoord ging met de beslissing van de Vlaamse overheid. In een eerdere email verwees zij gewoon naar de bevoegdheidsverdelende regels zonder meer (stuk 3 verzoekschrift)

Nochtans werd er uitdrukkelijk gesteld dat het supprimeren van de eerdere kaart het gevolg was van een administratieve fout.

Verzoeker kan dan ook niet anders vaststellen dan dat gedaagde een beslissing neemt die gevolgen resorteert nopens hem zonder dat dit op enigerlei wordt gemotiveerd. Het betreft hier dus niet enkel een schending van de materiële motiveringsplicht maar daadwerkelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijkomend en niet in het minst ziet verzoeker niet hoe de steller van de akte enige bevoegdheid bezit om dergelijke instructie uit te sturen. Het bijhouden van de registers is immers een gemeentelijke aangelegenheid en zelfs al zou dit niet geval zijn dan meent verzoeker dat de steller van de akte niet gemachtigd werd dergelijke beslissingen te nemen (materieel dan). Bijkomend en niet in het minst is er niemand bij de DVZ gemachtigd instructies in die zin te vermelden op een bijlage 46.

Immers het model bijlage 46 werd vastgesteld bij KB. Het is gedaagde niet geoorloofd hier bijkomende bemerkingen of instructies op aan te brengen.

Er is dus niet alleen probleem van formele motivering maar ook een probleem van bevoegdheid van de ambtenaar die de bijlage 46 heeft opgesteld. In het bijzonder met betrekking tot de vermelding van een bijkomende instructie.

Bijkomend stelt verzoeker vast dat gedaagde verkeerdelijk vaststelt dat de aanvraag voor verblijf van het visum werd ingediend op 13.09.2025 terwijl dat dit zeer duidelijk 11.09.2025 was volgens de beslissing.

Een en ander is erg belangrijk daar verzoeker volgens gedaagde van rechtswege zijn verblijf zou zijn verloren op 12.09.2025. Ook dit kan nooit kloppen. Zeer duidelijk houdt gedaagde geen rekening met deze overigens volkomen terecht ingewilligde machtiging tot verblijf.

Gedaagde negeert ook dit rechtsfeit.

Niet anders kan besloten worden dat er helemaal geen onderbreking is in het verblijf van verzoeker en dat de instructie volkomen onterecht werd vermeld op de bestreden beslissing."

3.2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en machtsoverschrijding. Hij betoogt in essentie dat de bestreden vermelding waarbij het verblijf niet wordt verlengd niet wordt gemotiveerd, dat geen rekening werd gehouden met de beslissing van de Vlaamse overheid tot heractivering van het dossier d.d. 30 oktober 2025, en dat de verwerende partij geen bevoegdheid heeft om bijkomende instructies aan te brengen op het bij koninklijk besluit vastgestelde model van bijlage 46.

3.2.2. Artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Overeenkomstig artikel 36, § 2, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 eindigt het verblijf van de onderdaan van een derde land negentig dagen na het einde van de arbeidsvergunning van rechtswege, indien hij niet meer mag werken, en dit onverminderd de mogelijkheid van de minister, of zijn gemachtigde, om met toepassing van de artikelen 61/25-7 een einde te maken aan het verblijf."

Het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen (hierna: het samenwerkingsakkoord) koppelt de toelating tot arbeid en de machtiging tot verblijf aan elkaar: een aanvraag voor een toelating tot arbeid geldt als aanvraag voor een machtiging tot verblijf, en geen van beide is geldig zonder de andere (artikel 17). De gewestelijke beoordeling van het luik tewerkstelling vormt aldus het uitgangspunt voor de federale beslissing inzake het luik verblijf.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen verantwoordt de verwerende partij de bestreden vermelding door te verwijzen naar artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet en door te stellen dat het verblijfsrecht van rechtswege is geëindigd op 12 september 2025 — de juiste datum is overigens 10 september 2025, namelijk negentig dagen na 12 juni 2025 — en dat WEWIS daar achteraf geen wijziging meer in kon aanbrengen.

3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat WEWIS op 30 oktober 2025 de aanvraag van 15 juli 2025 in het Uniek Loket heeft teruggezet op de status "positieve beslissing werk". In een schrijven aan de verwerende partij van diezelfde datum (administratief dossier, stuk 52) erkent WEWIS dat de eerdere afsluiting van het dossier het gevolg was van een eigen administratieve nalatigheid bij de behandeling van het tijdig — op 3

september 2025 — ingediende verzoek tot herziening van de afstand van 18 augustus 2025. Zij stelt onder meer: *"wij moesten actie ondernomen hebben op 03/09/2025, wat we hier door administratieve verwarring niet correct hebben gedaan."*

Deze handeling vormt in wezen een intrekking door het bevoegde gewestelijke bestuur van zijn eigen eerdere handeling tot afsluiting van het dossier. De afsluiting verleende verzoeker geen rechten maar ontnam hem een lopende procedure; voor het bestuur dat de oorspronkelijke handeling stelde, is de intrekking van een dergelijke handeling ten allen tijde mogelijk (M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, randnr. 62). Anders dan een opheffing, die enkel werkt voor de toekomst, heeft een intrekking retroactieve werking. Het rechtsgevolg ervan is dat de op 28 juli 2025 afgegeven toelating tot arbeid voor de periode van 28 juli 2025 tot 27 juli 2028 geacht wordt zonder onderbreking te zijn doorgelopen.

Voor de toepassing van artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet betekent dit dat de in die bepaling vervatte voorwaarde — *"indien hij niet meer mag werken"* — niet kan worden geacht op 10 september 2025 vervuld te zijn geweest. De gewestelijke beoordeling waaraan de federale overheid voor haar verblijfsrechtelijke beslissing gebonden is, plaatst verzoeker op die datum onder een actieve toelating tot arbeid.

3.2.5. Wanneer de verwerende partij op 2 december 2025 haar verblijfsrechtelijke beslissing neemt, beschikt zij over deze gewestelijke intrekking en haar rechtsgevolgen als een gegeven van het dossier. Zij kan haar kwalificatie van het verblijfstraject niet stoelen op een feitelijke vaststelling die met de retroactieve werking van die intrekking niet in overeenstemming is; minstens dient zij dan te motiveren waarom zij vasthoudt aan de van rechtswege beëindiging van het verblijf op grond van artikel 61/25-2, § 5, van de vreemdelingenwet niettegenstaande de beslissing van WEWIS om de toelating tot arbeid van 28 juli 2025 terug te activeren. De bestreden vermelding herhaalt slechts de gestelde verblijfsonderbreking en koppelt daaraan de kwalificatie als eerste machtiging, zonder ook maar één element uit de gewestelijke intrekking in haar overweging te betrekken. De verwerende partij voert aldus een herkwalificatie van verzoekers verblijfstraject als eerste machtiging in, terwijl het bevoegde gewestelijke bestuur de aan dat traject onderliggende toelating tot arbeid in werking heeft gehouden.

3.2.6. Daarbij komt dat de verwerende partij op 2 december 2025 wel een gecombineerde vergunning aan verzoeker heeft afgeleverd. Dat was niet mogelijk zonder de gewestelijke heractivering in aanmerking te nemen, vermits het samenwerkingsakkoord een toekenning vereist die op een geldige gewestelijke toelating tot arbeid steunt. De gewestelijke beoordeling van het luik tewerkstelling wordt aldus voor de aflevering van de vergunning aanvaard, maar voor de eraan gekoppelde kwalificatie van het verblijfstraject niet, zonder dat de verwerende partij voor dat verschil enige uitleg biedt.

3.2.7. Het verweer dat tussen de diensten van de verwerende partij en die van WEWIS uitdrukkelijk zou zijn afgesproken dat aanvragen waarvan de aanvrager afstand heeft gedaan, niet meer kunnen worden geheractiveerd, doet hieraan geen afbreuk.

Een dergelijke werkafpraak – waarvan overigens geen spoor terug te vinden is in het administratief dossier – heeft geen wettelijke grondslag en kan niet aan verzoeker worden tegengeworpen. Zij verzoent zich bovendien moeilijk met de bevoegdheidsverdeling die uit het samenwerkingsakkoord voortvloeit: het gewest oordeelt in eigen bevoegdheid over de toelating tot arbeid, en de federale overheid neemt die beoordeling als gegeven aan voor haar verblijfsrechtelijke beslissing.

3.2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 2 december 2025 waarbij de toegekende gecombineerde vergunning wordt beschouwd als een *"eerste machtiging (geen verlenging) in de hoedanigheid van 'niet Europese werknemer-loontrekkende'"* en waarbij *"de onderbreking van het verblijfsrecht in de periode 11.09.2025 tot 30.10.2025 moet behouden blijven in het Vreemdelingenregister"*, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT